

sen, ikke alene for Rebekkalogerne, men for alle Odd-Fellow-Logerne herhjemme. Dr. Petrus Beyer har med elskværdig Redebonhed stillet sit Billede og foranstaaende Oplysninger til Bladets Raadighed.

Hansine Thaarup.

Redaktionen modtager med Glæde Oplysninger om lignende Formaal, der have almen Interesse og som paapege de forskellige Veje, den ny-modens Kvindebewægelse er slaaet ind paa, og de Samfundsopgaver, som hidtil kun Manden var Talsmand for og som Kvinden nu ogsaa er villig til at optage og ofre sig for.

Red.

EN HINDRING.

Op ad en snæver Klippesti
jeg klavrede af Sted
i vigtigt Ærind for mig selv
og mange andre med.
Da løb jeg paa en Fordom, der
mig voldte stor Fortrød.

Mit Arbejd' var af dem, som ej
Opsættelse tillod.
Min Tid var knap, min Byrde tung,
og mødig var min Fod.
Men dér den Asens-Fordom tværs
i Vejen for mig stod.

Han var saa lang og tyk og bred,
saa ikke uden Skræk
jeg bad ham høfligst flytte sig
en lille Smule væk.
Han smilte bare, og han stod,
der lige dum og fræk.

Saa lagde for det store Bæst
jeg rolig Sagen ud:
det hastede, og jeg frøs, der var
kun denne Sti. — Aa Gud!
jeg talte som en Salomon,
han glo'ede som en Stud.

Saa fløj jeg op og skreg og svor
og greb i Fyren fat,
og pryglede, slog og sparkede ham,
til jeg var ganske mat.
Han slog igen — og sad, hvor han
sig én Gang havde sat.

Saa knæled jeg og tiggede ham,
og vist endnu jeg laa
paa Knæ, hvis Bønner skulde rørt
en Klods, saa ond og raa.
Bed heller Mindesmærket ned
fra Bunker Hill *) at gaa!

*) Ved Bunker Hill stod den første større Træfning i den nordamerikanske Frihedskrig, og der er rejst et Monument til Minde herom.

Dér sad jeg raadvild foran ham
med Sorg og Harm i Sind,
til Solen sank, og Bjærgene
i Taager svøbtes ind —
da kom en Tanke farende
alt som den lette Vind.

Jeg tog min Hat, jeg tog min Stok,
fik Byrden lagt bekvemt,
og nærmed mig Utskjet, som
jeg havde rent ham glemt, —
og lige lukt igennem ham
jeg vandred nok saa nemt!

Charlotte Perkins Stetson.
Overs. af U. Birkedal).

Litteratur.

Laura Kieler: **Dit Folk skal være mit Folk.** Hagerups Forl. 191 Sider.

Fru Laura Kieler har skrevet en Bog om sønderjydske Forhold — en god Bog, forsaa vidt som hun ved den naar at fremkalde en smuk Stemning og en varm Deltagelse hos alle danske, hvis Hjærter ikke fuldstændig har lukket sig for vore Landsmænds Skæbne i det gamle, danske Land syd for Kongeaen. — Fru Kieler synes at have en ikke almindelig Evne til, naar hun fatter Interesse for en Sag, da at skyde alle andre Hensyn til Side og med al sin Energi — hvoraf hun aabenbart besidder en god Del — kaste sig over den og gøre noget ud af den baade for sig selv og andre. Denne Gave kommer ogsaa den foreliggende Bog til Nytte.

Den fortæller i hastigt Tempo, der ofte river Læseren med, en Ægteskabshistorie mellem en dansk sønderjyds Kvinde og en til hendes Egn fra Rhinprovinsen indvandret Tysker, hvorledes hun forelsker sig i dennes kønne Skikkelse og godmodigt elskværdige Væsen, skønt hun alt halvvejs — ialtfald efter Familiens Mening — er forlovet med sin Fætter, den danske Sønderjyde Valdemar Borris paa Borrisgaard og i Virkeligheden ogsaa holder af ham. Da Familien imidlertid mærker hendes begyndende Tilbøjelighed for Tyskeren, oprøres den og driver hende — netop ved denne uretfærdige Uvilje mod den fremmede — til at tage ham i Forsvar og — takket være hendes trodsige Sind — til at gifte sig med ham. At dette Ægteskab ikke bliver lykkeligt, kan Enhver sige sig selv men Aarsagen ligger næppe i, som Bogens Tendens fremhæver, de paagældendes forskellige Nationalitet, men i, at hun i Virkeligheden elsker sin Fætter.

Det kunde have været interessant at se, hvorledes Forholdet vilde have udviklet sig, saafremt kun den forskellige Nationalitet havde været dem imellem. Vi tvivler om, at dette Moment alene vilde have været i Stand til at skille dem. Men til Trods for, at det andet nævnte Moment er taget med til Hjælp, og Opgaven saaledes er gjort betydelig lettere, har Forfatterinden dog ikke gjort sig

den Ulejlighed at løse Knuden for os, men hugger den over ved ganske umotiveret at lade Tyskeren komme i Rhinen paa en Lystrejse. — Dette er kunstnerisk set en Svaghed.

Men i det hele forekommer det Læseren, at Bogen — trods alt det gode, der kan siges om den — har væsentlige kunstneriske Mangler, som man er noget forbavset over at træffe hos en Forfatterinde, der i tidligere Værker har vist sig i Besiddelse af kunstnerisk Evne. Det er, som om hun ikke tager Tag nok i sig selv, men ret ofte lader Munden — eller Pennen — løbe. Det lyder stødende, naar hun f. Eks. hvor Valgbeveggelsen i 189: omtales, pludselig udbryster: »Det tilkommer ikke mig her at skildre Valghandlingerne i Sønderjylland 1898. Jeg har kun at fortælle, hvad Karen Jürgens den Dag saa, o. s. v.« — Dette hører maaske med i et Foredrag eller en historisk Beretning, men falder fuldstændig udenfor den kunstneriske Række, Fru Kieler har givet sit her foreliggende Indlæg i den danske Beveggelse i Sønderjylland. — Ogsaaledes stikker Fru Kieler hvert Øjeblik sit Hoved op og snakker med selv, hvad der i høj Grad svækker Bogens litterære Værdi. Hvorfor ikke overalt lade Personerne selv tale og handle, naar Forfatterinden dog, som hun paa mange Steder viser, evner dette. En saadan — skal vi sige Ubehændighed — ærgrer En, naar man dog ellers maa indrømme Fruen Evne til at skabe gode, levende, omend ikke meget sammensatte Karakterer.

Det forekommer os ogsaa — skønt vi maa indrømme vort mangelfulde Kendskab til sønderjydske Forhold — at det er for tarvelige Repræsentanter for Tyskheden, hun fører i Ilden. Eksempelvis virker Bogens tre kvindelige Hovedfigurers letvundne Sejr over den tyske Amtsforsender lovlig farceagtig. Saa dumme er dog næppe de tyske Embedsmænd — desværre for Danskheden dernede.

Enkelte Gange kan man ikke ret følge *Personerne*, som hvor en Moder, for at værges sig mod sin Mands Kærtægner, river sin sovende Dreng op af Vuggen og siger til Manden: »Væk ham ikke!« Man vilde vel ikke undre sig, om Manden svarede hende: »Hvorfor lader Du ham da ikke ligge?« — En anden Gang har man næsten ondt ved at følge *Forfatterinden*, naar hun ved Omtalen af Barnet stikker Hovedet op og docerer: »Det ethiske Moment i deres erotiske Forbindelse havde faaet Kød og Blod.«

Men, hvad man end saaledes kan have at indvende, — Bogen er fængslende og giver et smukt Billede af den djærve, udholdende, tilsyneladende haabløst haabende Kamp, der med Historiens Ret føres paa et Grænseterminium af den underkuede Nationalitet mod den brutale Voldsmands: »Dat môt wi heb'n«.

I—G.

Tungt og tungere.

Det var en Foraarsdag for nu snart 38 Aar siden. En sorgfuld og modløs Stemning hvilede over vort Land, som stod ene i Kampen mod en knusende Overmagt.

Der var et større Selskab her et Sted i København. Efter Middagen, da man opløste sig i samtalende Grupper i Dagligstuen og de tilstødende Værelser, bragtes der en Løbeseddel ind, udsendt fra et af Bladene. Der stod: »Fjenden stormer Dybbøl. Vore Tab betydelige!«

Der faldt en knugende Stilhed over Folk derinde i de hyggelige Værelser. Flere af Kvinderne græd højt, og mangen Mands Ansigt blev blegere. Hist og her lød et heftigt Udbrud om Regeringens Uduelighed og Overkommandoens Upaalidelighed. Saa talte man dæmpet som i et Sørgehus.

Henne ved Vinduet stod en ældre, graahaaret Kvinde med Albuen støttet paa Karmen og med Haanden under Kind. En dyb, men behersket Smerte stod at læse i det fine, karakterfulde Ansigt. Mange Blikke skottede halvt sky til hende. Men hun stod ubevægelig, som om hun ikke agtede derpaa.

Da traadte Husets Herre hen til hende og sagde: »Jeg forstaar, hvad De tænker paa. Deres to Sønner maa have været med, og De véd ikke, hvordan det er gaaet dem. Dette er tungt!«

Hun løftede sine Øjne, der fyldtes af Taarer, idet hun sagde: »Ja, det er tungt; men det vilde været mig tungere, om de ikke havde været med i Krigen.«

Her taler den ægte Fædrelands-kærlighed. Uden Hensyn til den Dom, vi nu fælder over den usalige Krig, bøjer vi os for den ædle, dybe Følelse, hvorfra alene i en saadan Stund et saadant Svar kunde ud-springe.

— Der er en Kamp for en endnu renere Sag end den, vor Ungdom blødte for ved Dannevirke, Dybbøl og paa Als. Det er Kampen for Menneskelighed og Retfærdighed paa Jorden, mens den ruller sig af Sted paa sin Bane om den klare, varme Sol. Og der er Fjender, langt hadskere og grummere end dem med Pikkelhuer og Fængnaalsgeværer. Det er Dyrrisheden, Løgnen og Hykleriet med al deres Yngel, alle disse Fjender, der har ødet og fremdeles øder lang flere Menneskeliv og Menneskesjæle og langt mere Menneskelykke, end Alverdens blodige Krige, der kun i deres haandgribelige Vederstyggelighed er saa oprørende Udslag af det Grundonde, hvis Navn er Selviskhed og som er Moderen til alle Fordærvelsens Magter.

Det kan være tungt nok at være med i denne Kamp. Den gaar ikke af uden Saar og Skrammer.

Men han har Ret, den gamle, kinesiske Vismand, som siger: »At vide, hvad der er Ret, og dog ikke gøre Ret, er Feighed.«

Hvor tungt det saa end kan falde os at være med i den standende Strid mod Ondskab, Raahed, For-

Efteraarsbillede fra Aarhus.

— Fra Skoven gik min Vej til Kirkegaarden, som ligger saa smukt, højt over By og Hav. Der var saa fredeligt stille Søndag Eftermiddag. De levende kunde næsten misunde de døde denne dejlige Plads; man kan i al Fald ikke lade være at beklage dem, som maa sove der under Grønsværen uden at kunne se op til at det skønne, som omgiver dem.

Og de levende, som gaar deroppe, sysler dog bestandig med at pynte op for dem og fremelske de mange, herlige Blomster.

Thi — er det ikke forunderligt! — ingen Steder blomstrer Roserne og alle de øvrige Blomster som her i Dødens Have — Roser saa store, duftende, som var det midt i Sommerens Herlighed. Man glemmer et Øjeblik, at det er Efteraar, men husker det snart igen ved at se Sørgpil, Lind og Ask drysse deres Blades

Guld ned over Gravene. Luften er fugtig og fuld af Duft fra levende Blomster og døende Blade, blandet med den søde Duft fra Æblerosens Hæk, der i sin Favn gemmer de modne, røde Hyben.

Jeg kommer til en Del af Kirkegaarden, som for største Delen synes glemt. Den ligner en forunderlig grøn Mark med større og mindre Huller, det ene ved Siden af det andet. Det er Ligustrum-Hækkene udenom Gravene, der er blevne saa tætte, at der næsten ingen Aabning er imellem dem. Jeg ser en Grav, i hvis Midte der netop er Plads til et Rosentræ med en eneste smuk Rose, og maa tænke paa, at efterhaanden som Gravene voksede til, saa voksede vel ogsaa Hjemsele og Ligegyldigheden i deres Hjærter, som engang grædende stod ved denne Grav. Sorgen og Savnets Blomster kvaltes. »Dog ej bestandig.« »Gemt er ikke glemt.« Mindet vil vaagne, bane sig Vej og blomstre paa ny ligesom den ensomme Rose.

Der er Fred og Stilhed her i Dødens Have; intet paa dens Over-

flade fortæller om udstridte Kampe — Kampe for den Tilværelse, der er saa kort, og som vi dog alle maa slippe tilsidst.

»Elsket og savnet« læser jeg rundt omkring. — Ja, var her blot lidt mere af den ægte Kærlighed, der varer ud over Livet!

— Min Vej gaar nu tilbage til Byen, over Knudrisbakken, hvor Udsigten i klart Vejr kan være saa prægtig. Men en pludselig Taage havde lagt sig uigennemtrængelige Slør over alt.

Himmel og Hav gaar i et, Mols skjules helt, og Marselisborg Skov anes næppe bag Taagedækket. Molen dukker op som en Ø. Ingen skarpe Konturer mere; kun Fyrets røde Øje stirrer ud og meddeler den nærmest omgivende Taage et rødt Skær. Træerne paa Knudrisbanken staar med tyndt, mangefarvet Løv.

Nu skulde blot Solen komme frem, hvor vilde de da skinne som Guld og Bronze! Eller sæt, at Vinden tog fat med umilde Hænder. Ak, da vilde den sidste Rest vel lystløst falde!

Men Taagen ruger over alt, slører hver en Genstand, og Mørket slutter nu Forbund med den. Lygter tændes; Musik lyder fra Havnepladsen.

Saa farvel Fred og Stilhed! Farvel alt det, som ligger bagved Taagens og Drømmenes Land.

Endnu et Blik tilbage til svunden Sommer,

til Efteraar og Minders Vaar og til de stille Grave — saa ud af Taagesløret! — Hjem til Liv og Virken; fremad, frem for Vintrens Kulde kommer!

Anna Nording.